

Тернопільський національний економічний університет

Кафедра економічної теорії.

Міждисциплінарна курсова робота

з економічної теорії

на тему: «Взаємозв'язок між економічним зростанням, безробіттям та інфляцією»

Студентки 2 курсу групи ОКР – 21

Бойко Соломії Володимирівни

Керівник:

викладач Івашук Юрій Петрович

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ECTS _____

Члени комісії :

(підпис)

(прізвище та ініціали)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

Тернопіль – 2016

План

Вступ.

1. Теоретичні моделі економічного зростання.

2. Аналіз взаємозв'язку між економічним зростанням, інфляцією та безробіттям.

3. Заходи стимулювання інноваційного зростання в Україні.

Висновок.

Використані джерела.

Вступ

В національній економіці постійно відбуваються кількісні та якісні зміни, які торкаються усіх її сфер – виробництва, розподілу, обміну і споживання. Вирішальними при цьому стають зміни в виробництві національного продукту. Відомо, що, коли в процесі відтворення відбувається зростання обсягу чи якості національного продукту, то здійснюється економічне зростання.

Вивчення сутності такого макроекономічного поняття як «економічне зростання» є дуже важливим і цікавим завданням. Існує чимало розроблених моделей економічного зростання, які мають змогу роз'яснити чи пояснити інші практичні політики-економічні напрямки суспільства щодо досягнення бажаного збільшення економічного розвитку країни, а саме тому і добробуту кожного її громадянина.

Економічне зростання означає збільшення реального ВВП країни за рік порівняно з попереднім роком. Воно дає змогу повніше задовольняти потреби людей, скорочувати тривалість робочого дня та збільшувати час відпочинку, подовжувати тривалість освітньої і професійної підготовки молодого покоління, полегшує розв'язання проблеми обмеженості ресурсів. Загалом економічне зростання дає нації змогу повніше реалізувати поставлені економічні цілі та здійснювати нові виробничі і соціальні програми.

Країни, що розвиваються, стикаються з величезними труднощами в поєднанні чотирьох факторів економічного зростання – природних ресурсів, трудових ресурсів, капіталу та технології. Ці труднощі підсилюються різноманітними соціокультурними та інституційними перепонами. Внаслідок усіх цих обставин більшість країн, що розвиваються, потрапило в закляте коло бідності. Для прискорення свого розвитку слаборозвинуті країни ставлять на порядок денну реформу міжнародних економічних відносин, що дасть змогу створити “новий світовий економічний порядок”.

інфляція і безробіття - це дуже складні соціально-економічні явища. І тому зачіпає інтереси практично кожного члена нашого суспільства.

Інфляція та безробіття є у тому чи іншому ступені будь-якої сучасної економіки, невід'ємні супутники ринкової економіки, дружно крокують нога в ногу, подібно стихійного лиха з важкими соціально - економічними наслідками безпосередньо для населення держав, на території яких протікають дані процеси.

Візьмемо, наприклад, безробіття. Адже не секрет, що для деякої маси працездатних громадян, які прагнуть до працевлаштування, процес зростання безробіття носить часом катастрофічний характер. Безробіття для багатьох має деколи жахливі наслідки, такі як зниження рівня доходу та купівельної спроможності, неможливість покращити свій житловий стан і життєві умови, не кажучи вже про підвищені вимоги по прохідності на конкурсі вакансій, які тягнуть за собою масу проблем психологічних, а деколи і фізичних. І це лише, так би мовити, поверхневий погляд на наслідки зростання безробіття.

Що, стосується інфляції її сфера діяльності - зростання цін. Для багатьох країн з економікою, що розвивається подібне явище носить характер стихійного лиха. Навіть якщо розглядати дану проблему на прикладі населення, скажімо, регіону, не кажучи про державу в цілому, можна переконатися, наскільки страшні наслідки інфляції: зростає дефіцит, у виробництвах відбувається повна дезорганізація, згоряють вклади населення - люди зубожіють буквально в лічені години, втрачаючи часом те, що збирали довгі роки. Як правило, найбільше страждають незахищені верстви населення. Але ж інфляція, якщо цитувати вчених - економістів: «так само стара, як і сама ринкова економіка» Ще слід відзначити, що в обговореннях економістами трьох вищезазначених проблем: тема інфляції постійно претинається з темою безробіття, і навпаки. За останні роки безробіття зросло досить високо, а можливість у працездатного населення знайти роботу залишається досить гострою проблемою. Більшість випускників ВНЗ довгий час не можуть знайти роботу через надлишку кадрів на ринку праці або працевлаштовуються не за своєю спеціальністю. Зростання цін неухильно продовжується, про що свідчать підвищення цін на товари і послуги.

Метою написання курсової роботи є вивчення теоретичних моделей економічного зростання та їх основних факторів, їхня роль для країн,

дослідження їхніх показників, а також вивчення безробіття та інфляції. Взаємозв'язок і взаємозалежність.

Для досягнення поставленої мети необхідно виконати наступні завдання:

1) вивчити сутність безробіття

2) виявити види безробіття

3) проаналізувати її причини

4) вивчити сутність інфляції

5) виявити види інфляції

6) проаналізувати її причини

7) розглянути взаємозв'язок між інфляцією та безробіттям на прикладі кривої Філіпса.

8) висвітлити поняття, сутність та зміст моделей економічного зростання.

Актуальність теми полягає в тому, що економічне зростання, інфляція та безробіття - це найважливіша макроекономічна категорія, яка є показником не лише абсолютного збільшення обсягів суспільного виробництва, а й здатності економічної системи задовольняти зростаючі потреби, підвищувати якість життя. Саме тому, економічне зростання включається до числа основних цілей суспільства поряд з економічною свободою, економічною ефективністю тощо.

Актуальність обраної теми курсової роботи не викликає сумніву, адже лише економічне зростання дає можливість більш повного задоволення суспільних і особистих зростаючих проблем, зростання національного продукту та доходу, а на цій основі - підвищення добробуту нації. Недарма перед Україною зараз гостро стала необхідність в зростанні темпів економічного зростання у зв'язку з низькою ефективністю національної економіки. Пошук шляхів його досягнення є одним з пріоритетних проблем для нашої країни.

1. Теоретичні моделі економічного зростання.

Науковий інтерес до проблем економічного зростання особливо посилювався серед представників неокласичної школи в 50-х роках ХХ ст. Зокрема, економісти стали займатися уточненням і конкретизацією кейнсіанських положень щодо цієї проблеми та розробляти відповідні моделі економічного зростання. Такі моделі створювали з метою: пошуку оптимального співвідношення між факторами виробництва; визначення умов, які забезпечують бажані темпи та стабільність економічного розвитку; дослідження найважливіших пропорцій, між нагромадженням і споживанням, тощо.

Сучасні теорії економічного зростання сформувалися на основі двох джерел - кейнсіанської теорії макроекономічної рівноваги і неокласичної теорії виробництва.

Кейнсіанська теорія економічного зростання ґрунтується на тому, що у його забезпеченні значна роль належить співвідношенню між заощадженнями (S) та інвестиціями (I). Коли відбувається зростання заощаджень, то в економічному сенсі це є свідченням переорієнтації коштів споживачів з купівлі предметів споживання на купівлю інвестиційних товарів, тобто здійснення інвестиції. При рівності S та I відбувається стале економічне зростання, і така рівність виступає його обов'язковою умовою. Перевищення S над I є свідченням того, що фактори виробництва використовуються не на повну потужність. При випередженні інвестиційного попиту над розмірами заощаджень можуть існувати негативні соціально-економічні явища.

На основі цих теоретичних положень рядом економістів були розроблені моделі економічного зростання. Загальним для всіх моделей економічного зростання є те, що в них зіставляється хід заощаджень та інвестицій. Метою їх створення є пошук оптимального співвідношення між факторами виробництва; визначення умов, які забезпечують бажані темпи та стабільність економічного розвитку; дослідження найважливіших макроекономічних пропорцій, між нагромадженням і споживанням тощо.

В економічній теорії використовується декілька моделей економічного зростання. Серед них добре відома однофакторна модель Харрода-Домара. Назва останньої походить від прізвищ її авторів - англійського економіста Р.Д. Харрода та американського економіста Є. Д. Домара. Кожний з них розробив свій варіант моделі визначення темпів економічного зростання, які за своїм змістом дуже схожі між собою. Тому в економічній теорії вони мають назву "модель Харрода-Домара".

У цій моделі як фактор економічного зростання враховується лише капітал. Вона побудована на таких припущеннях: задіяні всі фактори виробництва; існує рівновага попиту і пропозиції та рівні їх приростів; залишаються постійними співвідношення між заощадженнями (S) та інвестиціями (I). У практиці господарювання це далеко не так.

Модель Харрода-Домара належить до допоміжних інструментів, які використовуються при розв'язанні проблем економічного зростання у довгостроковому періоді. Формула (рівняння) Харрода-Домара має такий вигляд:

$$G = \frac{S}{C}$$

де G - темп економічного зростання;

C- відношення капіталу до випуску продукції (національного доходу), тобто коефіцієнт капіталомісткості;

S — частка заощаджень у національному доході.

Згідно з моделлю Домара - Харрода можна зробити висновок: економічне зростання можливе в результаті збільшення заощаджень у національному доході або підвищення ефективності використання капіталу.

В цьому рівнянні автори моделі виходять з того, що $S = I$; G/C - частка чистих інвестицій у національному доході.

Отже, за наявності даних про такі основні економічні параметри як національний капітал, національний дохід, їх співвідношення, розміри чистих заощаджень та інвестицій можна прогнозувати приблизні темпи зростання економіки на майбутнє. Однак реальні темпи економічного зростання можуть відрізнятись від визначеного середнього показника. Це зумовлено тим, що вони

ще залежать від структури інвестицій, рівня використання науково-технічних досягнень, фази економічного циклу та інших змінних факторів, які мають вплив на економічну кон'юнктуру.

Виробнича функція лягла в основу розробленої у США в 1928 р. економістом П. Дугласом спільно з математиком Ч. Коббом двофакторної моделі економічного зростання. Вони брали за основу те, що обсяг виробництва є функцією тільки двох факторів виробництва - капіталу і праці. У цій моделі показана пряма залежність між обсягом (результатом) виробництва і величиною виробничих затрат.

Модель Кобба-Дугласа виражається таким рівнянням:

$$Q = f(L, K)$$

Смисл цього рівняння полягає в тому, що при збільшенні затрат праці і капіталу на n процентів обсяг продукції (національного доходу) зросте також на n процентів.

Серед інших моделей економічного зростання привертають увагу багатofакторні. В них враховуються умови, які впливають на ступінь взаємозамінюваності факторів, їх диференціацію та прямий або опосередкований вплив на економічне зростання.

Ряд цих моделей будується на обґрунтуванні рівняння попиту, пропозиції та динамічному їх збалансуванні

Важливе місце серед цих моделей належить універсальній моделі В. Леонтьєва "затрати - випуск". У ній проаналізовано систему взаємозалежностей в економіці як єдиному цілому на основі таблиці міжгалузевого балансу.

Розроблені В. Леонтьєвим математичні таблиці та моделі дали змогу простежувати й аналізувати міжгалузеві взаємодії. Баланс "затрати — випуск" є спробою відобразити зв'язки, що існують між галузями економіки. Він являє собою шахову балансову таблицю, в якій кожен галузь подано двічі: як таку, що виробляє, і як таку, що купує товари. У таблиці взаємозв'язок між "витратами" (по вертикалі) і "випуском" або виготовленою продукцією (по горизонталі), дає змогу встановити, яка кількість продукції одного виду

витрачається для виробництва іншої. Розрахунки, здійснені за міжгалузевими балансами дають змогу оцінювати прямі та побічні наслідки змін у масштабах, технології та структурі виробництва, споживчому попиті, інвестиційній сфері, зовнішній торгівлі, співвідношенні цін і доходів.

Теоретична модель "затрати-випуск" відіграла значну роль у практиці господарювання. На її основі була створена міжгалузєва модель економіки США. Вона також набула поширення в інших країнах, у т. ч. в колишньому СРСР. У 1973 р. за розробку методу "затрати-випуск" та його практичне застосування В. Леонт'єву була присуджена Нобелівська премія з економіки.

Згідно з класичною моделлю основними факторами розвитку виробництва, а відповідно, й економічного зростання, є капітал, під яким класики насамперед розуміли засоби виробництва: землю і працю. Так, у класичних моделях А.Сміта, Т. Мальтуса, Ж.-Б. Сея економічний розвиток описується незмінними розмірами земельних угідь та зростаючою кількістю населення. На думку класиків, якщо технічного прогресу немає, то вичерпуються вільні невикористані землі, а зростання чисельності населення спричинює дію закону спадної віддачі факторів виробництва. У такій ситуації з кожним роком кількість створюваного додаткового продукту зменшується, ставки заробітної плати скорочуються, а земельна рента зростає.

На відміну від класиків, неокласичні моделі економічного зростання аналізують якісні показники економічного зростання. Основною ідеєю неокласичних моделей зростання є твердження, що кожен фактор виробництва забезпечує відповідну частку виробленого національного продукту, а методологічною основою є виробнича функція.

Неокласичні моделі належать до стаціонарних моделей зростання, оскільки досліджувані в них показники залишаються в динаміці незмінними. Різновидом неокласичних моделей зростання є макроекономічне модель зростання Солоу, розроблена в 1950-1960 рр., за яку Роберт Солоу отримав Нобелівську премію з економіки. Домінуючими факторами зростання в моделі Солоу є зростання продуктивності праці, капіталоозброєності виробництва та технологічний прогрес.

Продуктивність праці (a) - це відношення створеного продукту (Y) до чисельності працюючих (N у певному році (i), тобто:

$$\frac{Y_t}{N_t} = q_t$$

Капіталоозброєність виробництва (A) - це відношення обсягу капіталу (K) до чисельності працюючих N тобто:

$$\frac{K_t}{N_t} = k_t$$

Неокласична модель зростання Солоу є базою для розуміння процесу економічного розвитку країни. З неї випливає, що економіка прямує до стаціонарного обсягу капіталу, зе якого інвестиції та амортизація дорівнюють одне одному. У стаціонарному стані обсяг продукції на одного працівника є незмінним. Основною причиною зростання обсягу капіталу є рівень заощадження. Вищий рівень заощадження означає більший обсяг капіталу і більший обсяг продукції на зайнятого. Підвищення рівня заощадження зумовлює підвищення темпів економічного зростання доти, доки національна економіка знову не досягне нового стаціонарного стану. У довгостроковому періоді за такого рівня заощадження темпи економічного зростання знижуватимуться. Стаціонарний рівень капіталу, який максимізує споживання в економічній системі, називається рівнем "золотого правила". Рівень "золотого правила" досягається, коли чистий продукт капіталу (чисті інвестиції) дорівнюватиме темпам зростання обсягу національного виробництва.

Щодо економіки України, то вона до такого рівня не прямує, оскільки для досягнення "золотого рівня" потрібно істотно збільшити інвестування і відповідно зменшити споживчі витрати сучасного покоління.

Неокласичні підходи до економічного зростання є основою політики економічного зростання розвинутих країн світу, а також рекомендуються для країн, які стають на шлях ринкової економіки. Для країн з перехідною економікою, які мають тривалий шлях структурної трансформації, використовують кейнсіанські моделі економічного зростання.

Кейсіанські макроекономічні моделі як основне джерело економічного розвитку визначають сукупний попит. Особливу увагу кейнсіанці приділяють інвестиціям, вплив яких досліджується через ефект мультиплікатора.

Коефіцієнт мультиплікатора інвестицій показує, у скільки разів збільшиться рівноважний національний дохід за зростання автономних інвестицій на одиницю.

В основній та розширеній моделях товарного ринку економіст Дж.М. Кейнс виокремлює мінімальні або автономні інвестиції, рівень яких започатковує економічну активність і гарантується державою. Подальший ефект від цих інвестицій досліджуватиметься в неокейнсіанських моделях через інвестиції, які стимулюються зростанням сукупних споживчих витрат.

У неокейнсіанських моделях зростання акцентується увага на кількісних залежностях розширеного відтворення, основним фактором при цьому визначається нагромадження капіталу. Неокейнсіанські моделі включають: ортодоксальні моделі неокласичного синтезу Дж. Хікса, Е. Хансена, Р. Харрода, Е. Домара; моделі лівого кейнсіанства Дж. Робінсона, Н. Кальдора та ін.; посткейнсіанські моделі Дж. Тобіна, А. Фі-ліпса та ін.

Розглянемо окремі з цих моделей. Першим кроком у створенні неокейнсіанських моделей зростання стали праці Роя Харрода та Євсея Домара, які досліджували економіку не в короткостроковому періоді, як Дж.М. Кейнс, а в довгостроковому.

У моделі Домара припускається, що існує тільки ринок благ, який є збалансованим; на ринку праці наявна надлишкова пропозиція, і це забезпечує постійний рівень цін; фактором зростання сукупного попиту і сукупної пропозиції є приріст інвестицій.

На відміну від Кейнса, у Домара інвестиції є фактором не тільки створення доходу, а й створення капіталу (основних фондів). Динамічна збалансованість попиту і пропозиції, за Домаром, визначається динамікою інвестицій, тому що вони створюють і нові доходи, і новий капітал. Таким чином, завдання Домара зводилося до визначення обсягів і темпів зростання інвестицій, необхідних для підтримання збалансованого довгострокового зростання.

В моделі Домара рівноважне економічне зростання досягається, коли темпи приросту інвестицій дорівнюють добутку граничної схильності до заощадження і граничної продуктивності капіталу.

Р. Харрод, на відміну від Є. Домара, під час дослідження економічного зростання особливу увагу приділяє питанням зайнятості робочої сили. Харрод виходить із таких положень: якщо сукупний попит перевищує сукупну пропозицію, то підприємці збільшують темпи розширеного відтворення; якщо сукупний попит менший за сукупну пропозицію, то темпи виробництва зменшуються; якщо сукупний попит та сукупна пропозиція однакові, то темпи економічного зростання залишаються незмінними.

Згідно з моделлю Домара - Харрода можна зробити висновок: економічне зростання можливе в результаті збільшення заощаджень у національному доході або підвищення ефективності використання капіталу.

У неокейнсіанській моделі Хікса - Семуелсона моделюється обсяг стимульованих інвестицій економіки.

Взаємодія кейнсіанської та неокейнсіанської моделей зростання відображена в моделі мультиплікатора-акселератора Хікса.

Отже, моделі економічного зростання, обґрунтовані неокласичною, кейнсіанською, неокейнсіанською економічними школами, використовують під час дослідження економічного зростання граничні показники (граничну продуктивність капіталу, граничну продуктивність праці, граничну ефективність капіталу). Цей методологічний підхід дає можливість досліджувати закономірності зростання ВВП, національного доходу, інших макроекономічних показників переважно в умовах стаціонарного економічного зростання, коли співвідношення між основними кількісно визначеними показниками залишаються у динаміці незмінними.

2. Аналіз взаємозв'язку між економічним зростанням, безробіттям та інфляцією.

Енциклопедичні довідники відзначають, що термін «інфляція» (від лат. Inflatio - здуття) вперше став вживатися в Північній Америці в період громадянської війни 1861 - 1865 рр. і означав процес розбухання паперово-грошового звернення. У XIX столітті цей термін вживався в Англії у Франції. Широке розповсюдження в економічній літературі поняття «інфляція» одержало в XX столітті відразу ж після Першої світової війни. У радянській економічній літературі поняття виникло лише в середині 20-х років.

Найбільш лаконічне визначення інфляції - підвищення загального рівня цін, найбільш загальне визначення - переповнення каналів обігу грошової маси зверху потреби товарообігу, що викликає знецінення грошової одиниці і відповідно зростання товарних цін. [1. С -125]

Суть інфляції полягає в тому, що національна валюта знецінюється по відношенню до товарів, послугам та іноземним валютам, які зберігають стабільність своєї купівельної спроможності. Деякі російські вчені додають до цього переліку ще й золото, надаючи йому роль загального еквівалента.

Інфляційні причини росту цін: незбалансованість державних доходів і витрат, що виражається в дефіциті держбюджету; диспропорційність фінансування інвестицій; зміна структури ринку.

Причини виникнення інфляції можуть бути як внутрішні, так і зовнішні. До зовнішніх причин відносяться, зокрема, скорочення надходжень від зовнішньої торгівлі, негативне сальдо зовнішньоторговельного і платіжного балансів. Інфляційний процес у нас посилювало падіння цін на світовому ринку на паливо і кольорові метали, складові важливу статтю нашого експорту, а також несприятлива кон'юнктура на зерновому ринку в умовах значного імпорту зернових.

Внутрішні причини.

По-перше, як правило, одним з витоків інфляційних процесів служить деформація народногосподарської структури, що виражається в істотному

відставанні галузей споживчого сектора при явно гіпертрофованому розвитку галузей важкої індустрії, і особливо військового машинобудування.

По-друге, нездатність подолати інфляцію породжується недоліками господарського механізму. В умовах централізованої економіки практично була відсутня зворотній зв'язок, не було ефективних економічних важелів, які були здатні регулювати співвідношення між грошовою і товарною масою; що стосується адміністративних обмежувачів, то вони «працювали» недостатньо ефективно. У системі фінансового планування визначальну роль грав Держплан, а не Мінфін і не Держбанк, які «працювали» під нього, підкріплюючи планові завдання фінансовими і грошовими ресурсами без будь-яких обмежень. [З. С-484]

Ця структура все менше нагадує умови досконалої конкуренції, коли на ринку діє велика кількість виробників, продукція характеризується однорідністю, перелив капіталу не утруднений. Сучасний ринок-це в значній мірі олігополістичний ринок, на якому діють чисельні продавці, що перешкоджає проникненню в галузь нових фірм, а на ринку реалізуються як стандартизовані, так і диференційовані товари.

Безробіття — це складне соціально-економічне явище, при якому частина економічно активного населення не має роботи й заробітку.

Існує досить багато форм безробіття, але найважливішими з них є три: фрикційне, структурне та циклічне, - саме ці норми важливі для визначення природного рівня безробіття. Кожна з форм безробіття має свої причини. Тому визначення форм пов'язують з причинами, що їх породжують, тривалістю та типом безробіття.

Фрикційна форма, таким чином, пов'язана з пошуком та очікуванням роботи, що відповідає певній кваліфікації, уподобанням і рівню винагороди.

Структурне безробіття зумовлене змінами у структурі попиту на працюючих у зв'язку зі змінами структури економіки. Ця форма безробіття виникає у зв'язку з тим, що певні професії "старіють" і потреба в них значно зменшується або й зовсім зникає. Разом з тим виникають галузі та види виробництв, які потребують нових навичок, кваліфікацій, знань, професій.

Циклічне безробіття - це відхилення фактичного безробіття від природного в той чи інший бік. У період рецесії відбувається падіння обсягів національного виробництва нижче потенційного рівня, фактичне безробіття перевищує природний рівень. У період буму, коли має місце інфляційне зростання економіки, фактичний обсяг ВВП перевищує потенційний рівень, а фактичний рівень безробіття буде нижчим від природного рівня.

Існують й інші форми безробіття, які не чинять визначального впливу на економіку, але знати про які важливо, оскільки вони зачіпають інтереси певних груп працездатних.

Сезонне безробіття - вимушена форма безробіття, зумовлена специфічними умовами виробництва в певних галузях (сільське господарство (рослинницькі галузі), цукроваріння, лісництво, риболовецькі галузі тощо). Часто в період міжсезоння люди вдаються до самозайнятості або виїждять на роботу в регіони, оскільки недостатньо працезабезпечені. Ця форма безробіття тяжіє до фрикційного, хоча має також власну специфіку.

Технологічне безробіття - вимушена форма безробіття, пов'язана з вивільненням працівників у зв'язку з запровадженням нової високопродуктивної техніки та технології. Ця форма безробіття тяжіє до структурного.

Молодіжне безробіття стосується молоді, яка вперше виходить на ринок праці й не може отримати роботу. Ринок виявляється байдужим до пропозиції праці з боку молодих людей, оскільки вони ще не мають досвіду, а подекуди й належної кваліфікації, але потребують, згідно з законодавством, пільгових умов (нешкідливе виробництво, неповний робочий день, більша відпустка тощо).

Окрім розглянутих форм, важливо також виділити два типи безробіття: відкрите і приховане.

Відкрите безробіття - така ситуація на ринку праці, за якої індивід визнає, що він позбавлений роботи, та офіційно реєструється у службі зайнятості.

Приховане безробіття пов'язане з наявністю людей, які припинили пошук роботи, втративши надію її знайти.

Економічне зростання - це найважливіша макроекономічна категорія, яка є показником не лише абсолютного збільшення обсягів суспільного виробництва, але і здатності економічної системи задовольняти зростаючі потреби, підвищувати якість життя. Саме тому економічне зростання включається до числа основних цілей суспільства поряд з економічною свободою, економічною ефективністю тощо.

Економічне зростання створює можливості забезпечувати постійно зростаючі потреби людей в товарах і послугах, вирішувати фундаментальні проблеми соціально-економічного розвитку, проблеми обмеженості економічних (виробничих) ресурсів.

Економічне зростання має свою систему показників, за допомогою яких характеризується його кількісний чи якісний стан. Основні показники такі: річні темпи зростання ВВП (ВВП) або національного доходу у відсотках; абсолютний приріст національного доходу або ВВП (ВВП) за рік; приріст національного доходу на душу населення за відповідний період.

Основними чинниками економічного зростання за будь-яких умов є фактори пропозиції, фактори попиту і фактори розподілу.

До факторів пропозиції відносять такі чинники, які роблять економічне зростання фізично можливим. Це:

- кількість і якість природних ресурсів;
- кількість і якість трудових ресурсів;
- обсяг основного капіталу (основних виробничих фондів), зайнятого у суспільному виробництві;
- технологія і організація суспільного виробництва.

При цьому слід розрізняти здатність до зростання і реальне зростання. Так, наявність значних природних ресурсів дає лише потенційну можливість економічного зростання, тоді як зростання стає реальністю лише за умови освоєння і введення наявних природних ресурсів в оборот. Наявні трудові ресурси також є тільки трудовим потенціалом суспільства, який слід розумно використовувати. Реальне ж економічне зростання залежить від рівня зайнятості населення, професійної підготовки робочої сили, загального стану

здоров'я і тривалості життя людей тощо. Обсяг основного капіталу залежить від розміру фонду нагромадження суспільства та спрямованості інвестицій на створення нових життєвих благ (товарів і послуг, машин і устаткування тощо). Рівень технології якісно характеризує продуктивність праці, ефективність виробництва, а рівень організації виробництва показує узгодженість усіх виробничих факторів, що примножує його результативність. Стан технології залежить від рівня розвитку науки і техніки, здатності виробництва вчасно реагувати на нові науково-технічні досягнення.

Економічне зростання залежить також від факторів попиту. Економіка країни повинна задовольняти попит на зростаючий обсяг ресурсів, інвестицій, товарів і послуг. Для цього слід постійно підвищувати сукупний попит в суспільстві (це попит населення в умовах ринкової економіки, межа існуючих суспільних потреб ринкового господарства, які зумовлюються і обмежуються наявними грошима). Сукупний попит - це коли є наявні гроші, а не просто бажання, потреба, тобто це той стан, коли потреба (бажання) перетворюється в платоспроможну потребу.

На темпи і розміри економічного зростання значний вплив мають фактори розподілу. Для зростання виробництва недостатньо тільки нарощувати виробничі ресурси. Їх необхідно правильно розподіляти. Зміни в структурі попиту - це зміни у структурі потреб - виникнення потреб у нових товарах, що вимагає, у свою чергу, переорієнтації виробництва, тобто перерозподілу ресурсів. Зміни в структурі попиту вимагають переміщення капіталів і трудових ресурсів в галузі із більшим попитом на них. Якщо переміщення капіталу не встигає за зміною структури попиту, то частина виробничих потужностей залишиться незавантаженою, зросте безробіття, зменшиться обсяг виробництва і, відповідно, обсяг національного доходу (ВНП) ВВП (див. статтю до графіка "Крива виробничих можливостей або крива трансформації").

Отже, економічне зростання має місце тоді, коли цьому сприяють як фактори пропозиції, так і фактори попиту та розподілу, взаємозв'язок між самими факторами є складним і суперечливим. Зміни у факторах пропозиції породжують зміни в обсязі сукупного попиту та розподілі ресурсів і навпаки.

Залежно від того, за рахунок яких факторів збільшується чи зменшується національний дохід (ВНП чи ВВП), залежить якість економічного зростання.

Як окремі показники, використовують коефіцієнти зростання продуктивності праці, капіталовіддачі і матеріаловіддачі, загального зростання ефективності виробництва. Через ці параметри виявляється динаміка розвитку виробництва, кількісні і якісні зміни в економіці. Характеристика якісної сторони економічного зростання доповнюється співставленням темпів економічного зростання із темпами зростання населення.

Безробіття та інфляція знаходяться у певній кількісній залежності. Професор Лондонської економічної школи Апбан Філіпс в кінці 1950-х років встановив таку закономірність. Чим нижче рівень інфляції, тим вищий рівень безробіття. І це зрозуміло. Безробіття позначається на оплаті праці. З підвищенням рівня безробіття зменшуються доходи і знижується купівельна спроможність населення. У результаті рівень інфляції знижується. Цей процес наочно представлений на кривій Філіпса (рис. 1).

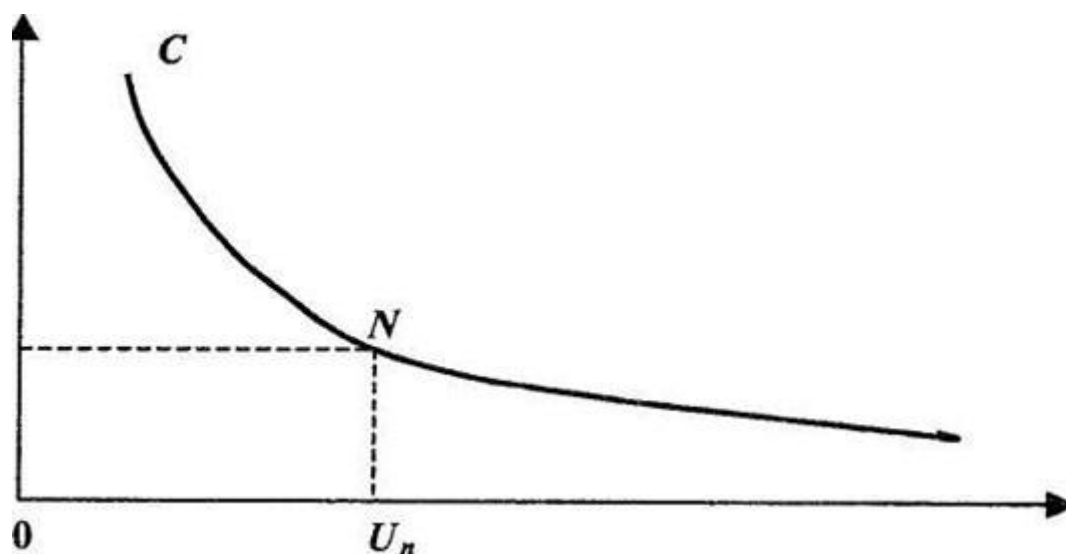


Рис. 1. Крива Філіпса

На осі абсцис показаний рівень безробіття U (%), а на осі ординат - рівень інфляції P (%). Крива показує поєднання цих параметрів. Якщо рівень безробіття (U) нижче природної норми безробіття (U_n), то ми можемо бачити інфляцію попиту, яку характеризує ділянку CN на кривій Філіпса. Він показує

наслідки спроб держави знизити безробіття нижче 6% це призведе до зростання інфляції вище рівня. Суспільство завжди стоїть перед вибором: низька інфляція або високе безробіття. Так, у США при президенті Р. Рейгана вдалося "приборкати" інфляцію за допомогою підвищення рівня безробіття до рекордної величини. Між тим крива Філліпса відображає взаємозв'язок рівня інфляції та рівня цін тільки в короткостроковому періоді. Якщо взяти тривалі періоди часу (5-10 років), то і при високому безробітті ціни продовжують підвищуватися. Те, що крива Філліпса не працює в довгостроковому періоді, пояснюється тією обставиною, що в другій половині ХХ ст. заробітна плата, а значить, і допомоги по безробіттю не знижуються навіть у періоди криз. Це зумовлено зростанням кваліфікації та вартості робочої сили, посиленням ролі профспілок при укладенні довгострокових договорів про величину заробітної плати з підприємцями. Більш того, підприємці збільшують оплату праці в порядку компенсації майбутнього зростання цін. Проте суспільство вимушене платити за інфляцію і іншу ціну. Під ціною інфляції розуміють кінцеві результати її впливу на доходи суспільства в цілому і його структурних ланок.

Інфляція робить на економіку суперечливий вплив. Помірне зростання цін здатне стимулювати виробництво, оскільки зарплата, як правило, відстає від зростання цін. Виробники і споживачі прагнуть купувати товари, щоб передбачити втрати. Але більш вагомі негативні наслідки інфляції.

Виникнувши, інфляція відтворює себе у все зростаючих масштабах. Цьому сприяє спіраль "ціни-заробітна плата". Зростання цін веде до зростання зарплати. У свою чергу зростання зарплати збільшує витрати виробництва і може стати причиною подальшого зростання цін.

Інфляція знецінює амортизаційні фонди і загрожує самому процесу виробництва. Кредити знецінюються. В умовах стрімкого зростання цін банки призначають такі високі ставки відсотка, що вигідніше не розвивати виробництво, а займатися спекуляцією. Нормальні економічні відносини руйнуються. Гроші втрачають свою купівельну спроможність. Стає незрозумілим, на які ціни і ставки відсотка орієнтуватися. Довгострокові інвестиції виявляються не вигідними. [4.С.50]

Зв'язок між інфляцією та економічним зростанням, який відображено у однофакторній моделі, здебільшого є статистично не досить вагомим (коефіцієнт детермінації від 30 до 50, і лише на третьому етапі –81 %) як у довгостроковому, так і у короткостроковому періодах, про що свідчать окремі дослідження. З одного боку, це дозволяє говорити про існування певного зв'язку між досліджуваними категоріями, а з другого – засвічує те, що інфляція не є чинником, який вирішальним чином впливає на динаміку економічного зростання.

Доволі цікавим стає дослідження впливу інфляції на економічне зростання, в основу якої покладено концепцію мультиплікатора Дж. Кейнса, за якою існує нерозривний зв'язок між розмірами суспільного виробництва, інвестиціями, споживанням та заощадженнями.

Теорія мультиплікатора є узагальненням практики функціонування ринкової економіки на рівні всієї країни. У зв'язку з цим модель мультиплікатора має практичне значення для будь-якої національної економіки, включаючи і трансформаційну економіку України.

Досвід таких країн, як Чехія, Словенія та Словаччина свідчить про те, що після завершення трансформаційного спаду, хоча і відносно незначного (20–25 %) у період з 1993 р. по 1994 р., саме приріст інвестицій передував на один два роки як чинник відновлення економічного зростання. У таких країнах, як Польща, Болгарія, Угорщина, Румунія вихід виробництва на докризовий рівень та збільшення капіталовкладень відбувався одночасно. Підтвердженням тісної залежності між динамікою валового внутрішнього продукту та рівнем капітальних вкладень можна спостерігати і в розвитку КНР. При цьому одним із основних факторів неймовірного економічного зростання Китаю став іноземний капітал, тобто прямі іноземні інвестиції та кредити.

Зовсім інша ситуація в Україні. Низькі доходи більшості її населення виступають гальмом економічного зростання. Для збільшення зайнятості та зростання доходів населення необхідні інвестиції у приріст основних виробничих фондів. Саме це здатне викликати мультиплікаційний ефект у національній економіці. Однак значних внутрішніх інвестиційних джерел в

Україні в результаті ринкових перетворень не виявилось. Первісне накопичення відбувалося не менш драматично, ніж в епоху раннього капіталізму. Однак накопичення не супроводжувалося його продуктивним використанням у реальному секторі національної економіки.

За низького рівня прибутковості капіталу та рентабельності інвестори не будуть здійснювати капіталовкладення, тому завжди розробляється кілька альтернативних інвестиційних проектів, а вирішальним аспектом у прийнятті рішення буде рівень відсоткової ставки банківського кредиту (якщо норма відсотку вища за очікувані норми прибутку, то інвестиції не здійснюватимуться, і навпаки). Інфляція ж, у свою чергу, має прямий вплив на рівень відсотку банківського кредиту, тобто чим вища інфляція, тим вищий відсоток за кредитом, що теж гальмує здійснення інвестицій в економіці. Крім того, при зростанні рівня інфляції можна прослідкувати тенденцію до зменшення кількості довгострокових капіталовкладень і зростання короткострокових інвестиційних проектів.

Отже, за умов високих темпів інфляції інвестиції будуть лише тоді вигідні інвесторам, коли очікувана норма прибутку буде вища за відсоткову ставку банківського кредиту.

Наслідки впливу безробіття на економіку.

Вплив базробіття на економіку не варто оцінювати тільки як негативний. Безробіття виконує конструктивні та деструктивні функції .

Конструктивний вплив безробіття на економіку: стимулювання ефективної зайнятості та конкуренції на ринку праці; пристосування найманих працівників до вимог ринку праці; забезпечення мобільності ресурсів у часі та просторі; резервування частини трудових ресурсів у різні періоди економічної кон'юнктури в одних сегментах для можливості використання їх в інших; вільне волевиявлення найманого працівника щодо перарви в економічній діяльності з метою зміни роботи; стихійне регулювання попиту і пропозиції праці в територіальному, галузевому, професійному та кваліфікаційному аспектах

Деструктивний вплив безробіття на економіку: кожний процент перевищення фактичного рівня безробіття над природним зменшує обсяг ВВП на 2,5 %; зменшення рівня доходів та добробуту в суспільстві; посилення тиску на державний бюджет; посилення негативних психологічних тенденцій у суспільстві; порушення суспільного спокою тощо.

Із сказаного вище можемо зробити висновок, що економіка, яка працює в умовах природного рівня безробіття, зазнає переважно конструктивного впливу, а рівень безробіття, що перевищує природний, чинить переважно згубний вплив на економіку.

2. Заходи стимулювання інноваційного зростання в Україні.

Проаналізуємо сучасний стан національної економіки України з огляду потенціалу розвитку інноваційної діяльності та проведемо оцінювання перспектив і перешкод на шляху переходу до інноваційної моделі розвитку.

Уповільнення з другої половини 2007 року темпів зростання основних макроекономічних показників супроводжується в українській економіці нагромадженням макроекономічних диспропорцій та суперечностей і зниженням урегульованості економіки. В економіці України посилився вплив значних макроекономічних проблем:

- зміцнення національної грошової одиниці, яке відбувається на тлі зростання основних показників внутрішнього ринку та суттєвого збільшення грошової пропозиції;

- збільшення розриву між дисконтною ставкою НБУ та ставками за кредитами комерційних банків, що призводить до зростання реальних відсоткових ставок;

- погіршення становища у фіскальній сфері, зростання недонадходжень до державного бюджету;

- подальшого зростання заборгованості суб'єктів господарювання, скорочення залишків коштів на їхніх банківських рахунках;

- прискорення відпливу іноземних інвестицій з України.

Критерієм успішної інноваційної діяльності є частка інноваційної продукції, що потрапляє на ринок. Вона наразі становить в Україні небагато — 5—6 %.

Основною причиною такої ситуації є насамперед те, що за умов відсутності системної інвестиційної політики із досягненням межі завантаження виробничих фондів потенціал економічного зростання досягнув межі вичерпання. Складовими цього процесу є:

- зниження темпів зростання експорту. Кошти, отримані національною економікою під час сприятливої кон'юнктури для експорту металопродукції, не

було використано належним чином на інвестиції в більш технологічні галузі, які могли б досягти конкурентоспроможності на світовому ринку;

- девальвація грошової одиниці;
- війна на сході;
- вичерпання позитивного результату від збільшення доходів населення;
- збільшення імпорту споживчих товарів;
- втрата стимулюючого результату ремонетаризації товарно-грошового обігу у зв'язку з тим, що падіння реальної швидкості обігу грошей перевищило темпи збільшення грошової пропозиції та призвело до створення дефіциту ресурсів на ринку безготівкових коштів.

Структурні зміни, що відбуваються протягом останніх років в економіці України, характеризуються стрімкою втратою позицій галузями, які визначають науково-технічний прогрес. Якщо скорочення частки галузей, що виробляють товари, у валовій доданій вартості є закономірним процесом, оскільки відображає відповідне зростання питомої ваги сфери послуг, то напрям і динаміка трансформації структури промисловості свідчать про прогресуюче технологічне відставання України від розвинених країн світу. Частка машинобудування та металообробки неухильно знижується, незважаючи на те, що понад 60 % становить виробництво сировинної та проміжної продукції.

Зазначена деформація структури промислового виробництва стала неминучим наслідком відсутності державної промислової політики та переорієнтації товаровиробників на наявний платоспроможний попит, передусім за кордоном. Через це преференції отримують галузі, які виробляють продукцію з низьким ступенем переробки.

З огляду на посилення відкритості української економіки, негативний результат від неефективної структури зовнішньої торгівлі посилюється.

Інноваційна діяльність є наслідком пошуку більш прибуткових сфер вкладення капіталу за умов падіння середньої норми прибутку. В умовах розриву виробничого та фінансового капіталів і недостатності останнього механізм ринкового стимулювання інновацій не спрацьовує. Інновації досі не стали належним засобом підвищення конкурентоспроможності. Оцінка вартості

інтелектуальних благ відбувається на деформованому ринку, відокремлено від потенційного економічного ефекту впровадження інновації. Це не стимулює вдосконалення виробництва інтелектуального продукту — основи інновацій. У табл.1. наведено основні чинники, що стримують розвиток інноваційної діяльності підприємств.

Таблиця 1.

Чинники, що стримують інноваційну діяльність вітчизняних підприємств

Чинник	Частка підприємств, %
Нестача власних коштів	83,0
Недостатня фінансова допомога держави	56,6
Великі витрати на нововведення	55,9
Високий економічний ризик	38,9
Недосконалість законодавчої бази	37,7
Тривалий термін окупності нововведень	34,6
Відсутність коштів у замовників	31,7
Нестача інформації про нові технології	19,5
Відсутність можливостей для кооперації з іншими підприємствами та науковими організаціями	18,5
Нестача інформації про ринки збуту	18,3
Відсутність кваліфікованого персоналу	17,2
Відсутність попиту на продукцію	16,0
Несприйнятливість підприємства до нововведень	14,5

З-поміж сприятливих чинників для впровадження нововведень: здатність керівників підприємств і персоналу визначати та оцінювати економічні, соціальні, технологічні зміни у зовнішньому середовищі; орієнтація керівників на довгострокову перспективу, наявність чітких стратегічних цілей; розвинена система збуту і маркетингу, здатна оцінювати ринкові тенденції; безперервний пошук нових ринкових пропозицій; вміння аналізувати й реалізовувати нові

ідеї. Зовнішніми чинниками вливу є: старіння наявних товарів (скорочення життєвого циклу), виникнення нових потреб покупців, зміна (вплив моди) смаків і пріоритетів споживачів, підвищення рівня конкуренції.

Спроби здійснення галузевого "технологічного стрибка" за умов збереження загальної несприятливої підприємницької та інвестиційної ситуації в країні, надмірного фіскального тиску, неефективності інституційної структури економіки мають негативні наслідки. Запровадження пільгових режимів для окремих секторів посилює фіскальний тиск на інші сектори економіки України, спонукає до збільшення внутрішніх позик, продукція високотехнологічних галузей не знаходить збуту в інших галузях через значне технологічне відставання і відсутність мотивації використання, що суттєво знижує ефект інновацій, ефективність таких "точок зростання" поглинається в суспільному масштабі витратністю інших секторів економіки.

Таким чином, модель створення локальних інноваційних осередків (у вигляді технопарків, технополісів тощо чи стимулювання винятково "високопродуктивних" галузей і виробництв) в Україні малоефективна через низьку сприйнятливості економіки до інновацій. Така політика за сучасних умов не сприятиме зміцненню всієї економіки, а породжує зловживання і корупцію. Державне стимулювання інновацій пільговим оподаткуванням НДДКР та інноваціями без впровадження дієвих стимулів для інвестиційної діяльності (точніше — повного виведення інвестицій з-під оподаткування) спричиняє припинення розриву між наукою і виробництвом, марнування державних коштів. Така схема видається значно менш ефективною для запровадження інноваційної моделі розвитку, а ніж надання податкових пільг для інвестиційної діяльності без пільгового стимулювання інновацій.

Тому найімовірнішим наслідком відриву виробництва інтелектуального продукту від матеріальних умов впровадження може стати його експорт, що не дозволяє вважати цей продукт інноваційним для України. До того ж, підвищення кваліфікованості менеджерів та комерціалізація наукової діяльності призводять до відтоку з країни інтелектуального капіталу.

Підвищення вимогливості споживачів на внутрішньому ринку та офіційних регуляторних бар'єрів щодо технічних, екологічних, споживчих, ресурсозберігаючих та інших властивостей продукції вітчизняних галузей (що неминуче відбуватиметься з просування України до європейської інтеграції) лише становитиме додаткові перешкоди входженню на ринок та пригнічуватиме позиції українських виробників і не може розглядатися як дієвий стимул інноваційної діяльності. Відтак, треба очікувати подальшого збільшення обсягів імпорту високотехнологічної продукції.

Отже, заяви про те, що в Україні нині переважно сформувалися необхідні передумови для переходу на інноваційну модель економічного розвитку, видаються надто оптимістичними. За умов недосконалості ринкового механізму ціноутворення, фондового, товарного, кредитного, грошового та валютного ринків наразі не можна стверджувати про наявність автономних ринкових стимулів інноваційного розвитку.

Перехід до інноваційної моделі економічного розвитку потребує реалізації трьох основних завдань:

- розвитку конкурентоспроможного підприємницького сектора та його ядра — великих корпорацій, його здатності до концентрації і перерозподілу коштів у пріоритетні напрями;

- дотримання державних пріоритетів розвитку освіти, науки і технологій;

- повноцінної інтеграції у глобальну інноваційну сферу, світову торгівлю наукоємними товарами та інтелектуальною власністю.

Державна стратегія, орієнтована на забезпечення інноваційного розвитку України, повинна бути спрямована на виконання потрійного завдання:

- безпосереднє здійснення заходів національного та регіонального рівнів, які сприятимуть підвищенню якісних характеристик вітчизняного науково-технологічного потенціалу, інтенсифікації процесу опанування науковими знаннями та новими технологіями, всебічному розвитку людського капіталу;

- заохочення здійснення суб'єктами національної економіки інноваційної діяльності та інвестицій інноваційного спрямування з метою збільшення пропозиції інноваційних продуктів, технологій та знань;

— заохочення попиту суб'єктів національної економіки на інноваційні продукти, технології, знання, створення сприятливих умов для впровадження інновацій у виробничу діяльність та побут населення.

Отже, інноваційний розвиток України повинен базуватися на:

— провадженні цілеспрямованої державної промислової та інвестиційної політики, спрямованої на активізацію нововведень, як пріоритетної складової загальної стратегії соціально-економічного розвитку держави, забезпеченні єдності структурної та інноваційної політики;

— створенні сприятливих інституційних умов для інноваційної діяльності в країні: правового забезпечення інноваційної діяльності підприємств; запровадження дієвого пільгового режиму здійснення інноваційної діяльності; удосконалення механізмів фінансування інноваційної діяльності;

— застосуванні засобів захисту національного ринку, виробництва та капіталу, заохоченні їхнього розвитку, стимулюванні інноваційної спрямованості останнього;

— послідовному збільшенні сукупного попиту, вдосконаленні інфраструктури ринків з метою підвищення частки складних, наукоємних продуктів в особистому та виробничому споживанні;

— створенні умов для реалізації вітчизняними підприємствами наступальної стратегії на зовнішніх ринках, підтримки конструктивної конкуренції на внутрішньому ринку, яка заохочуватиме підприємства до інноваційної діяльності;

— диверсифікації організаційних форм функціонування національної економіки, забезпеченні співпраці малих, середніх та великих підприємств, підтримки провідних великих підприємств та об'єднань, які мають змогу реалізувати загальнодержавні інноваційні пріоритети, розвитку науково-виробничої кооперації, бізнесу, промислово-фінансової інтеграції, в тому числі — на міжнародному рівні;

— забезпеченні тісної інтеграції виробництва, фінансів, науки, освіти з метою сприяння випереджувальному розвитку науково-технологічної сфери;

— конверсії "тіньових" капіталів та залученні "тіньового" сектора до сфери легального обігу фінансових ресурсів, інвестування і розширення па цій основі власних ресурсів підприємств для інноваційної діяльності;

— пріоритетному розвитку людського капіталу як основи майбутнього постіндустріального суспільства.

З огляду на це, провідним напрямом у процесі переходу України до інноваційного розвитку має стати поліпшення інвестиційного клімату в Україні і всебічне стимулювання національного капітало-утворення та інвестиційних процесів. Суттєво прискорити розвиток інвестицій в Україні могло б виведення витрат підприємства па інвестиції в основні фонди з-під оподаткування податком на прибуток.

Отже, модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами і вирішенням стратегічних і поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням сприяє підвищенню рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним простором для багатогранної співпраці держави і бізнесу.

Висновки

У сучасному світі існує чимало проблем, які ми можемо з усіма підставами назвати глобальними. Інфляція і безробіття - одні з них.

Інфляція - це кризовий стан грошової системи, обумовлене диспропорціональністю розвитку суспільного виробництва, що виявляється, перш за все, загалом, і нерівномірному зростанні цін на товари і послуги.

В даний час інфляція - один із самих хворобливих і небезпечних процесів, що негативно впливають на фінанси, грошову й економічну систему в цілому.

Всі види інфляції мають складні, різноманітні і вельми значні економічні та соціальні наслідки для всіх господарських суб'єктів. Невеликі темпи інфляції сприяють зростанню цін і норми прибутку, будучи, таким чином, чинником тимчасового поживлення кон'юнктури. У міру розвитку інфляція перетворюється на серйозну перешкоду для відтворення, загострює економічну і соціальну напруженість у суспільстві.

До негативних наслідків інфляційних процесів відносяться: зниження реальних доходів і знецінення заощаджень населення, втрата у виробників зацікавленості у створенні якісних товарів; обмеження продажу сільськогосподарських продуктів в місті сільськими виробниками внаслідок падіння зацікавленості, в очікуванні підвищення цін на продовольство; погіршення умов життя переважно у представників соціальних груп з твердими прибутками (пенсіонерів, службовців, студентів).

Безробіття - це соціально-економічне явище, при якому частина робочої сили не зайнята у виробництві товарів і послуг.

Безробіття ставить людей в нестандартні ситуації, вона не тільки деформує сформований економічний уклад, погіршує фінансове становище, позбавляє можливості вести звичний спосіб життя. Вона якісно змінює сприйняття самих себе як особистостей, руйнує необхідний рівень соціальної стабільності. Безробіття стало реальним чинником бідності. Причому саме такий бідності, яка охоплює групи трудоактивного населення, утвореного і професійно підготовленого.

І все-таки певний рівень інфляції і безробіття необхідний, тому що так як це тримає ринок у рівновазі. Не потрібно лише допускати критичних ситуацій. Так як надлишок будь-якого економічного явища криза для економіки в цілому.

З вище сказаного можна зробити висновок що інфляція і безробіття пов'язані між собою. При зростанні цін безробітні та і взагалі люди не в змозі будуть придбати товар, а будуть шукати товари значно дешевші і економіка країни не зросте. Тому краще щоб інфляція та безробіття були у рівновазі, тобто, помірні ціни і більше мість для робіників, відповідно і економіка буде такою ж.

Отже, заяви про те, що в Україні нині переважно сформувалися необхідні передумови для переходу на інноваційну модель економічного розвитку, видаються надто оптимістичними. За умов недосконалості ринкового механізму ціноутворення, фондового, товарного, кредитного, грошового та валютного ринків наразі не можна стверджувати про наявність автономних ринкових стимулів інноваційного розвитку.

З огляду на це, провідним напрямом у процесі переходу України до інноваційного розвитку має стати поліпшення інвестиційного клімату в Україні і всебічне стимулювання національного капітало-утворення та інвестиційних процесів. Суттєво прискорити розвиток інвестицій в Україні могло б виведення витрат підприємства на інвестиції в основні фонди з-під оподаткування податком на прибуток.

Отже, модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами і вирішенням стратегічних і поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням сприяє підвищенню рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним простором для багатогранної співпраці держави і бізнесу.

Список використаної літератури

1. Арутюнян С.С. Інноваційна складова нової моделі економічного розвитку України у посткризовий період / С.С. Арутюнян, Р.Р. Арутюнян // Вісник національного університету «Львівська політехніка». – 2010. – № 691. – С. 253–257
2. Вайшнурс А.А, Світовий досвід управління інфляцією / А.А. Вайшнурс / [Фінанси і кредит](#). - 2011. № 10. 3 63
3. Геєць В.М. Суспільство, держава, економіка: феноменологія взаємодії та розвитку / В.М. Геєць // НАН України, Ін - т екон. та прогнозув. – К., 2010. – 864 с.
4. Гросул В.А. Проблеми інноваційної діяльності в Україні / В.А. Гросул // Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. – 2010. – № 1 (3). – Т. 1. – С. 76–82.
5. Данік Н.В. Інноваційний розвиток економіки України / Н.В. Данік // Всеукраїнський науково-виробничий журнал Інноваційна економіка – 2012. – № 2 (28). – С. 36-39.
6. Ключник А.В. Організаційно-економічне забезпечення залучення іноземних інвестицій в аграрний сектор економіки Миколаївської області / А.В. Ключник, М.Д. Бабенко // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2010. – вип. 1. – С. 31-37.
7. Федулова Л. Концептуальні модель інноваційної стратегії України / Л. Федулова // Економіка і прогнозування. – 2012. – № 1. – С. 87-100.
8. Проект «Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.pir.dp.ua/uploads/StrategizInnovRazvitiyaUkr.doc.
9. Офіційний сайт державної служби статистики України [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua/
10. http://pidruchniki.com/14360106/politekonomiya/teoriyi_modeli_ekonomichnogo_zrostannya

11.http://pidruchniki.com/1640011641836/ekonomika/modeli_ekonomichnogo_zrostannya